

Обесването на Василь Левски.

7.

Бавно

О майко моя, родина мила,
 Защо тъй жално, тъй милно плачешъ?
 Гарване, и ти птицо проклета,
 На чий гробъ тамъ тъй грозно грачешъ ти?

О! зная, зная, ти плачешъ, майко,
 За туй, че ти си черна робиня,
 За туй, че твоя свещенъ гласъ, майко,
 Е гласъ безъ помощъ, гласъ въвъ пустиня.

Плачи! — Тамъ близо край градъ София
 Стърчи, азъ видяхъ, черно бесило
 И твой единъ синъ, о Българю,
 Виси на него съсъ страшна сила.

Гарвана грачи грозно, зловещо,
 Псета и вълци виятъ въ полето.
 Старци се молятъ Богу горещо,
 Женитъ плачатъ, пицятъ децата.

Зимата пѣе своята зла пѣсень,
 Вихрове гонятъ тръне въ полето,
 И студъ, и мразъ, и плачъ безъ надежда
 Навѣватъ на тебъ скръбъ на сърцето.

Хр. Ботевъ.